

[Bernhard Baunsgaard]

Begrundelse

Kvinden har uafbrudt levet sammen med sin mand i 1 år og 11 måneder, og det er tidligere sket, at ministeren har set bort fra kravet om de 2 år, når grunden til, at ægtefæller ophørte med samlivet, var hustrumis-handling.

Både i dette tilfælde og i de tidligere tilfælde ville kvinderne som fraskilte få særlige vanskeligheder i deres hjemlande.

*Besvarelse (23/7 82):***Justitsministeren (Ole Espersen):**

Som en undtagelse fra indvandringsstop-pet gives der opholdstilladelse til en udlænding, der samlever på fælles bopæl i ægte-skab med en her fastboende dansk eller udenlandsk statsborger.

Da der i denne situation netop gøres en undtagelse fra indvandrerstoppet, for at ægtefællerne kan samleve, er det en betingelse for forlængelse, at samlivet fortsat består.

Hvis ægtefællerne efter kortere tid ophæ-ver samlivet, er betingelserne for opholdstil-ladelse ikke længere til stede, hvorfor den i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 36, stk. 1, nr. 2, kan inddrages eller nægtes for-længet.

Såfremt den pågældende har haft opholds-tilladelse i mere end 2 år, anses udlændingen gennem sit over 2-årige ophold at have fået en sådan selvstændig tilknytning til Dan-mark, at opholdstilladelsen forlænges, uanset om samlivet fortsat består, jfr. udlændingebe-kendtgørelsens § 36, stk. 3.

Den konkrete sag, som spørgeren henviser til, drejer sig netop om en udlænding, som fik opholdstilladelse for at kunne samleve her i landet med sin herboende ægtefælle. Efter ca. 1 år og 9 måneders ophold her i landet (heraf 1 år og 2 måneder med opholdstilladelse) har ægtefællerne ophævet samlivet, hvorfor den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse er blevet nægtet forlænget. Justitsministeriet har i det foreliggende tilfælde ikke fundet, at den pågældende, som har levet i ca. 29 år i sit hjemland, hvor hendes ene barn fortsat opholder sig, gennem sit knap 2-årige ophold i Danmark har opnået en sådan tilknytning her til landet, at der er grundlag for at gøre en undtagelse fra ind-vandringsstoppet.

Det bemærkes, at justitsministeriets afgø-relse er påklaget til folketingets ombuds-mand.

Spm. nr. 983Til *undervisningsministeren* (16/7 82) af:**Bertel Haarder (V):**

»Vil ministeren overveje at hjælpe de unge uddannelsessøgende gennem iværksættelse af et nødprogram?«

Begrundelse

Det ønskede nødprogram kunne bl.a. indeholde følgende punkter: 1) Midlertidig merindskrivning på 10 pct. på alle skoler og uddannelsessteder, der overhovedet har mulighed for at tage flere elever ind på holdene. 2) Udsættelse af den planlagte ophævelse af adgangen til at tegne nye lærekontrakter. 3) Genindførelse af den forpraktik, der indtil 1973 var en naturlig indgang til en lang række social- og sundhedsuddannelser. 4) Gennemførelse af folketingsbeslutningen fra 1980 om ungdomsuddannelserne, herunder især afsnittet i udvalgsbetænkningen om en indsats mod dobbeltuddannelser (nedsættelse af aldersgrænser, begrænsning af unødvendige teoretiske optagelseskrav osv.).

Med disse foranstaltninger kunne der uden stigning i de samlede bevillinger skabes langt flere pladser for de mange unge, der er blevet skuffede over et afslag fra et uddannelsessted. Vi må ikke forspilde nogen mulighed for at stille et par stole ekstra ind på holdene.

Vi må udsætte den uhyre kostbare overgang fra mesterlære til EFG på hele jern- og metalområdet. Vi må gennem forpraktikken give de unge et alternativ til EFG og studentereksamen, hvis de vil søge en social- eller sundhedsuddannelse.

Løsningen på adgangs begrænsningens problemer er ikke lodtrækning eller andre sorteringsmekanismer. Derved skubber man blot den ene gruppe ud til fordel for en anden og berøver de unge muligheden for selv at øve indflydelse på deres situation.

Den hidtidige regulering synes at forudsætte, at de unge opgiver, når de bliver afvist, men det gør de jo heldigvis ikke. De søger blot ind et andet sted og bruger måske to uddannelsespladser for at skaffe sig points